



ת"פ 46474/03/18 - מדינת ישראל נגד נבין אנג'אס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 46474-03-18 מדינת ישראל נ' אנג'אס
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נבין אנג'אס

הנאשמת

בשם המאשימה עוה"ד דואק ו-אורנשטיין

בשם הנאשם עו"ד שלם

הכרעת דין

1. כתב האישום, התשתית הראייתית ותמצית טיעוני הצדדים

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (**להלן: "החוק"**). על פי האישום, ביום 28.1.18 בסמוך לשעה 14:00, בחנות "פינק" שברמלה (**להלן: "החנות"**) נטלה הנאשמת לחזקתה את ארנקה של בלאיינש טארקין (**להלן: "המתלוננת"**). הארנקה הכיל מסמכים אישיים, שני כרטיסי אשראי, אוזניות וכסף מזומן בסך 70 ₪. הנאשמת הכניסה את הארנקה לתיקה האישי ועזבה את המקום.

הנאשמת כפרה במיוחס לה.

אין חולק כי חנין מוסראתי (**להלן: "חנין"**) והנאשמת מכירות האחת את רעותה וכי חנין שהתה בחנות, בעת ביצוע הגניבה.

פרשת התביעה נסמכה בעיקרה על סרט ממצלמות האבטחה בחנות (**ת/6- ולהלן: "הסרטון"**), המתעד את ביצוע הגניבה ולשיטת המאשימה - את הנאשמת כמי המבצעת אותה; הודעתה של חנין במשטרה, בה זיהתה בסרטון את

עמוד 1



הנאשמת כמי ששהתה עימה בחנות וביצעה את הגניבה (ת/7, שו' 16 - הודעה ממנה חזרה בה בעדותה, כמבואר להלן) וזיהויה של הנאשמת בסרטון ע"י השוט **שניידר**, כמבצעת הגניבה (ת/3).

הנאשמת העידה להגנתה והכחישה כי היא האישה המתועדת בסרטון, כמבצעת הגניבה.

וביתר פירוט.

עיון בסרטון מעלה כי שתי נשים שהו בחנות בעת ביצוע הגניבה. אין חולק כי אחת מהן היא חנין, המתועדת כזו הלובשת חולצה ומכנסיים כחולים ולראשה מטפחת (הודעתה ת/7, שו' 14, עדותה פ' עמ' 12 שו' 29-30). האישה האחרת, הלובשת חולצה אפורה ושיער ראשה גלוי (**להלן גם: "האישה באפור"**) שוהה בחברתה. השתיים נצפות כשהן מסתובבות בחנות ובוחנות פרטי לבוש שונים, בקרבת המתלוננת (- אין חולק כי היא עובדת החנות). בשלב מסוים, כשהמתלוננת עוברת ליד כיסא המצוי בסמוך לדלפק, נופלים בגדים המונחים עליו. מתחת לבגדים מצוי ארנק שחור ועליו אלמנטים מנצנצים. השתיים מבחינות בנעשה. המתלוננת מרימה מיד את הבגדים ומניחה אותם חזרה על הארנק שעל הכיסא.

בשלב זה מחזיקה חנין שני פרטי לבוש בגבהים שונים, האחד מעל האחר. אופן החזקת פרטי הלבוש יוצר חיץ המסתיר מן המתלוננת את מעשי האישה באפור. בד בבד, תנועת גופה של חנין לפנים בתזמון הנכון, בין באקראי ובין במכוון, מסונכרנת אף היא עם פעולת הגניבה.

חנין לא הואשמה בביצוע עבירה כלשהי. איני מוצא לקבוע כי היא הייתה שותפה או מסייעת לגניבה. לא נדרשתי לבירור שאלה זו והבירור אינו נדרש לשם הכרעתי. עם זאת, אין מנוס מלציין כי התנהלותה זו של חנין מתיישבת עם האפשרות לפיה היא פעלה באופן זה.

האישה באפור נראית בבירור כמי המושיטה את ידה אל הכיסא, מוציאה מבין הבגדים את הארנק ומכניסה אותו לתיקה האישי. בסמוך לאחר מכן מחזירה חנין את פרטי הלבוש למקומם והשתיים יוצאות מטווח המצלמה.

המתלוננת מסרה בהודעתה (ת/4- הוגשה בהסכמה) כי לאחר שהבחינה בכך כי ארנקה אינו ברשותה בחנה את הסרטון והבחינה במעשה הגניבה המתואר לעיל. בין היתר ציינה כי היא אינה מכירה את השתיים וכי השתיים לא קנו דבר. בהודעה נוספת (ת/5) ציינה כי היא העבירה את הסרטון באמצעות תוכנת "ווטסאפ" לטלפון של החוקר בן שימול וכי היא לא ביצעה בו כל שינוי או עריכה.

החוקר בן שימול (להלן: "בן שימול"), העיד בין היתר, כי לאחר שצפה בסרטון הוא פנה לשוט **שניידר** אשר מתוקף תפקידו מוצב בשוק, וככזה מכיר עוברים ושבים. שניידר זיהה את הנאשמת בסרטון כמבצעת הגניבה ומסר לו את שמה. בן שימול תיעד את דברי שניידר (ת/2, ת/3).



חנין מסרה בהודעתה (ת/7) כי היא והנאשמת חברות המכירות "מזמן". השתיים הגיעו לחנות בנפרד ונפגשו בה באקראי. חנין הכחישה כי גנבה דבר מה; זיהתה את עצמה בסרטון וכן את הנאשמת (ת/7 שו' 14); ציינה כי הנאשמת נראית בסרטון כשהיא גונבת את הארנק אך בד בבד טענה כי לא ראתה אותה גונבת (במשתמע- בזמן אמת).

בעדותה (פ' עמ' 12 ואילך), טענה כי השתיים חברות המכירות "הרבה שנים"; אישרה כי היא המופיעה בסרטון כלובשת כחול, טענה כי היא אינה מכירה את האישה באפור וכי היא "לא איתה". לדבריה היא אינה זוכרת את שמסרה במשטרה.

לאור חזרתה בה של חנין בעדותה מהפללת הנאשמת מושא הודעתה ת/7, נעתרתי לבקשת המאשימה להכריזה כעל עדה עוינת. בהתאם נחקרה חנין בחקירה נגדית הן ע"י ב"כ המאשימה והן ע"י הסניגור. בין היתר, טענה כי חתימתה אכן מופיעה על גבי הודעתה, אך היא אינה יודעת לקרוא עברית או ערבית. חנין עמדה על טענתה לפיה היא אינה מזהה את האישה באפור כנאשמת. לדבריה היא חתמה את שמה על גבי ההודעה משום שהשוטר ביקש ממנה לעשות כן והדבר לא עניין אותה. במענה לשאלות הסניגור שבה וטענה כי היא לא הבחינה בביצוע הגניבה.

הודעתה ת/7 הוגשה לאחר שהמאשימה הבהירה כי בדעתה לטעון לתחולת סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971.

בן שימול, אשר גבה את הודעתה של חנין, נקרא לעדות נוספת בשים לב לעוינותה (פ' עמ' 22). בעדותו טען כי הודעתה נמסרה מרצונה הטוב והחופשי ואף נחתמה על ידה. הוא לא בדק בזמן אמת האם חנין יודעת לקרוא וכתוב, אך כתב את שמסרה לו באופן מדויק. עוד הבהיר כי הוא הבין את דברי חנין בהודעתה, באופן שבו היא לא ראתה לדבריה את ביצוע הגניבה בזמן אמת, אך בעת צפייה בסרטון זיהתה את הנאשמת כמבצעת הגניבה.

אלון נשיא, חוקר משטרתי טכנולוגי, העיד (פ' עמ' 18), כי כפי שציין בדו"ח ת/8, ביום 28.1.18 חובר מכשיר הטלפון של המתלוננת למחשב משטרתי ובוצעה העתקה של הסרטון ללא עריכה או שינוי בתוכן.

הנאשמת העידה כי היא וחנין אינן בקשר, וכי היא אף הגישה נגד חנין תלונה במשטרה בגין איומים (נ/1). על פי נ/1, התלונה הוגשה כשנתיים עובר לגניבה. לדבריה, חנין הפלילה אותה לשווא בהודעתה, על רקע סכסוך ביניהן. כן העידה כי היא וחנין לא הגיעו יחד לחנות והכחישה כי היא האישה באפור הניבטת מן הסרטון. לדבריה, מזה שש שנים היא עוטה מטפחת לראשה, בניגוד לאישה באפור הנראית גלוית ראש.

בחקירתה הנגדית העידה הנאשמת כי היא אינה זוכרת אם שהתה בחנות ביום האירוע ואין היא מזהה את שתי הנשים המופיעות בסרטון.

במענה לשאלותיי שנשאלו בד בבד עם בחינתי את הסרטון, השיבה הנאשמת כי אין לה אחות תאומה וכי היא אינה מכירה מישהי הדומה לה דמיון חיצוני רב.



טיעון המאשימה בתמצית הוא, כי ראיותיה מהימנות וכי מצרף אותן ראיות מפלילות מלמד על אשמת הנאשמת. באשר לחנין יש להעדיף את גרסתה המפלילה על פני זו המאוחרת.

טיעון ההגנה מנגד, הוא כי אין לקבל כמהימנים את ראיות המאשימה. בין היתר נטען כי לא הוכח כי הסרטון נוצר באופן תקין וכי הוא מהימן. המשטרה נמנעה מלשלוח לחנות חוקר לשם תפיסתו והסתפקה בתיעוד משני, בדרך של העברתו מהמתלוננת לחוקר. השוטר שניידר לא העיד ותוכן דבריו בגדר עדות מפי השמועה. קיים פגם בשרשרת המוצג באופן שבו לא ברור כי החוקר אלון נשיא אכן הפיק את הסרטון ת/6 ממכשיר הפלאפון של המתלוננת. קיימת סתירה בין מועד קבלת הסרטון- שמא ביום 28.1.18, שמא יומיים לאחר מכן.

2. דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות, בחנתי את הראיות ונתתי את דעתי לטיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי אשמתה של הנאשמת הוכחה מעל לכל ספק סביר.

להלן אתייחס אך לאותן ראיות הנוגעות לליבת המחלוקת ועם זאת יובהר כי אף ראיה לא נעלמה מעיניי.

לא אכביר מילים באשר ליסודות עבירת הגניבה, באשר אין חולק על עצם התגבשות העבירה בנסיבות, ע"י האישה באפור, כעולה מן הסרטון. המחלוקת נוגעת אך בשאלת זהותה של הנאשמת כמבצעת הגניבה, קרי- האם הנאשמת היא האישה באפור, אם לאו.

2.1 קבילות הסרטון

טיעונה הכולל של ההגנה בסוגיה זו מורכב מטענה בדבר אי הוכחת קבילות הסרטון כראיה, כשלעצמה, במובן ה"צר" (בלא קשר לדרך השגתה), כמו גם מטענה נוספת שנמהלה בה עד בלי הפרד, באשר לפגם בדרך קבלתה. טענה אחרונה זו במהותה אינה אלא טענה לפסלות ראיה שהושגה שלא כדין (בלא קשר לביסוס תנאי קבילותה). ההגנה לא הרחיבה בסוגיה זו. היא נמנעה מלטעון מפורשות לזדון בפועלם של החוקרים ונדמה כי ביקשה יותר לבסס אפשרות באשר לרשלנותם. מכל מקום טיעונה ממוקד בעצם העמימות הנטענת באשר לדרך קבלת הסרטון, כמשליכה על אי קבילותו.

באשר לטענה אחרונה זו נזכיר בתמצית רבה מושכלות יסוד אלה. הנחת המוצא כי ראיה רלבנטית- קבילה במשפט. עם זאת לבית המשפט שיקול דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, בהתקיים שניים מצטברים אלה: הראיה הושגה שלא כדין; וקבלתה תיצור פגיעה מהותית בזכותו של נאשם להליך הוגן, שלא בהתאם לתנאי פסקת ההגבלה.

אמות המידה להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בהקשר זה מצאו את ביטוי בשלש אלה, שאינן מהוות רשימה ממצה: אופיה וחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה; מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה



שהושגה ושאלת הנזק למול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה [ע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1), 461].

לא מצאתי ממש בטיעונה של ההגנה, על שני ראשיו. לשם ביסוסו של ספק סביר אין די בהעלאת סברות או השערות תיאורטיות. על הספק להיות מעוגן בראיות המלמדות על תרחיש הגיוני ומתקבל על הדעת (ע"פ 3914/05 אלחרר נ' מדינת ישראל, מיום 10.11.08, סע' 14 והאסמכתאות שם). הסרטון מדבר בעד עצמו. העולה ממנו מתיישב היטב עם דברי המתלוננת, כאמור בהודעתה. לא מצאתי כל תימוכין לכך כי מאן דהוא פגם או רצה לפגום בתיעוד הצילומי המקורי. כלל לא ברור באיזה אופן ניתן לעשות זאת, בשים לב למאפייניו של הסרטון ולאיותו. אין כמראה עיניים כדי לבסס קביעותי אלה. יתרה מכך, על פי ת/8, הסרטון הגיע לידי החוקר הטכני כבר ביום ביצוע העבירה- נתון המצמצם עוד יותר את האפשרות הבלתי סבירה ממילא, לפיה לא רק שנערכה בו מניפולציה, אלא אף כזו שיש בה כדי "לשתול" את פני הנאשמת בו, או את מעשה הגניבה.

המתלוננת הבהירה כאמור בת/5 כי לא נערך כל שינוי בסרטון. הסניגור נמנע מלחוקרה. ממילא נמנע מלעשות כן באשר לאופן "הורדת" הסרטון על ידה, או באשר לאפשרות כי נערך בו שינוי כלשהו. עוד נמנע הוא מלסתור את טענתה לפיה אין היא מכירה את השתיים. להימנעות זו נודעת חשיבות ראייתית לחובת ההגנה.

אני מקבל כמהימנים את עדויות בן שימון ונשיא בכל הנוגע לקבלת הסרטון ותפיסתו כראיה.

משכך, לא הוכח פגם בקבילות הסרטון כראיה כשלעצמה. לא הוכח קיומו של התנאי הראשון מושא הלכת **יששכרוב**, קרי, כי הסרטון הושג שלא כדין. שמא הרבה מעבר לצורך אציון, כי אף לו הנחתי כי נפל פגם כלשהו בדרך קבלת הסרטון, ממילא לא מתקיים התנאי המצטבר הנוסף, בדבר פגיעה בזכות הנאשמת להליך הוגן. לא מצאתי כי "אי החוקיות" שהייתה כרוכה בהשגת הראיה, בעלת חומרה רבה המצדיקה את פסילתה.

2.2 משקל הסרטון כראיה

נעלה מכל ספק לדידי כי הנאשמת היא הניבטת מן הסרטון. מידה מסוימת של תעוזה נדרשה מן המתלוננת כדי להכחיש לפניי כי דמותה היא המשתקפת מן הסרטון. לא בכל יום ניצב בית המשפט באופן כה מוחשי למול פער שאין גדול ממנו, בין מראה עיניו, ולבין הכחשתו של הנוגע בדבר, המבקש ללמדו אחרת. אגב עדותה של המתלוננת בחנתי ושבתי ובחנתי אותה בכלל ואת פניה בפרט. בחנתי ושבתי ובחנתי את הסרטון.

הסרטון צולם בצבע. הרזולוציה בו טובה ומאפשרת אבחנה בפרטים שונים וקטנים, לרבות תווי פנים. תנאי התאורה בזירת הצילום טובים וסבירים. משך הסרטון- דקה ו- 38 שניות- אף הוא מסייע בגיבוש וודאות, שכן השתיים נראות בו מזוויות שונות, הן בפרופיל והן כשפני השתיים למצלמה. לבקשתי אף הציגה הנאשמת את פניה במנח פרופיל, להסרת כל ספק. מבנה אפה דומה עד כדי זהות לזה הניבט מן הסרטון. במענה לשאלותי שללה הנאשמת כאמור כי קיימת לה בנמצא אחות תאומה (לדבריה היא בת יחידה), או כי היא מכירה אישה הדומה לה להפליא.

2.3 זיהוי הנאשמת ע"י השוטר שניידר וע"י חנין

אמנם המאשימה לא העידה את השוטר שניידר. עם זאת, משביססה באמצעות בן שימול את זיהויו של שניידר את הנאשמת, עבר נטל הראיה המשני להגנה לסתור נתון זה. אלא שההגנה נמנעה מלעשות כן ולהימנעותה זו נודעת משמעות ראייתית לחובתה. יש לזכור כי זיהויו של שניידר הוא אך חוליה בשרשרת זיהויה של הנאשמת כמבצעת העבירה, שכן עם זיהויו אותרו השתיים ומכאן קצרה הדרך להפללתה של חנין את הנאשמת.

באשר לעדותה של חנין- לא אכביר מילים על אודות סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971. די אם אציין לענייננו כי אמרתה של חנין הוכחה, כי חנין העידה וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרה וכי עדותה שונה בפרט מהותי ביותר - אי הפללתה את הנאשמת- מן האמור באמרתה הנ"ל, המפלילה. מכאן רשאי בית המשפט להעדיף את אמרתה כעדיפה על פני עדותה ואם כך יעשה, ניתן לבסס את הרשעת הנאשמת על יסוד ראיה זו ובלבד וקיים בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

מצאתי להעדיף את הודעתה של חנין במשטרה כעדיפה ומהימנה על פני עדותה. עדותה של חנין הייתה מתחמקת ומיתממת. ניכר היה בה כי היא מבקשת לשווא "לתקן" את הנזק שגרמה לחברתה בהפללתה אותה. אין מדובר בהפללת שווא במשטרה, כטענת הנאשמת, אלא בחזרה מהפללת אמת.

טענתה בעדותה לפיה היא אינה מכירה את האישה באפור וכי היא "לא איתה" עומדת בסתירה הן להודעתה, הן להודעתה של הנאשמת והן לעולה מן הסרטון. טענתה לפיה היא אינה זוכרת את שמסרה במשטרה מיתממת ובלתי רצינית. עוד פחות מכך רצינית טענתה לפיה לא רק שהיא אינה קוראת עברית או ערבית גם יחד אלא שהיא חתמה כך סתם את שמה על גבי הודעתה, רק כי החוקר ביקש זאת. אני מקבל כמהימנה את עדות החוקר לפיה לא כך פני הדברים.

2.4 העדר מהימנות הנאשמת

לא מצאתי ליתן כל אומן בעדות הנאשמת. הכחשתה את ביצוע העבירה אינה מתיישבת עם ראיות המאשימה ובראשן- הסרטון. על כך הוסף, כי בהודעתה ת/1, אשר נגבתה שלשה ימים לאחר ביצוע הגניבה המתועדת, אמנם הכחישה את ביצוע הגניבה ולא זיהתה את האישה באפור כעצמה, עם זאת אישרה כי היא נכחה בחנות עם חנין, ואף אישרה כי דמותה של חנין ניבטת מן הסרטון. בנוסף מסרה תשובות מיתממות כ"לא יודעת", עת הוטח בה כי היא שגנבה, או "לא זוכרת" עת הוטח בה כי חנין הפלילה אותה.

2.5 דבר מה לחיזוק

ראיות החיזוק הנדרשות לשם העדפת גרסתה המקורית של חנין הן הסרטון- העולה אף כדי דרגת סיוע, בהיותו ראיה עצמאית ונפרדת- כמו גם זיהויו של השוטר שניידר והראיות המלמדות על נסיבות האירוע כולו, בדגש על עדות המתלוננת.



2.6 סיכום

הנה כי כן, כל אלה יחד מלמדים על אשמת הנאשמת: העולה מן הסרטון, הפללתה ע"י חנין, זיהויה ע"י השוטר שניידר וראיות הרקע באשר לסיפור המעשה מפני המתלוננת.

לא רק הגיונם של דברים והשכל הישר מלמדים על ערכם המצרפי של אלה, בואכה הרשעה. גם תורת ההסתברות מלמדת כך. ההסתברות לפיה גורמים בלתי תלויים אלה "יופיעו" יחד שווה למכפלת ההסתברויות הנפרדות של התרחשות כל אחת מהן לבדה - קרי, עסקינן בהסתברות גבוהה [השוו: שטיין, **כיצד נפתור את בעיית ההסתברות העמומה במשפטי רשלנות רפואית?** עיוני משפט כג(3), 758, 755 (2000)]. למען הפס את דעת הקורא יובהר, כי לא בשל תורת ההסתברות מצאתי להרשיע את הנאשמת, אלא אך ציינתי כי זו מתיישבת עם הראיות המרשיעות.

לאור האמור מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק את אשמת הנאשמת ומשכך היא מורשעת בהתאם בעבירה מכוח 384 לחוק.

הדיסק (ת/6) מושב לידי המאשימה במועד שימוע הכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ד אב תש"פ, 04 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.